

Arrest

nr. 72 313 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 6 december 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 juli 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d. d. 25 juli 2011 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig van Khasavyurt, Dagestan. U werkte als leraar aardrijkskunde in school nummer 11 te Khasavyurt. U bent gehuwd met Z.(...) M.(...) (O.V. 6.734.943). U verklaart dat uw problemen – en die van uw familie – begonnen vanaf 22 oktober 2009; op die dag bracht uw schoonzoon zijn gewonde neef, een zekere A.(...), mee naar jullie woning. Toen uw zoon A.(...) (M.(...) O.V. 6.562.488) later die dag thuiskwam riep hij de hulp in van een verpleger uit de buurt. A.(...) kreeg de eerste zorgen. U verklaart dat 's anderendaags, in casu op 23 oktober 2009, de wijkagent bij u langskwam, uw woning doorzocht en naar A.(...) vroeg. Op 25 oktober 2009 werd uw zoon A.(...) aangehouden. Hij werd gedurende twee weken vastgehouden. U deed beroep op een advocaat om uw zoon te bevrijden. Voor de vrijlating van uw zoon A.(...) moest 450.000Roebel betaald worden. Nadat uw zoon was vrijgelaten, kreeg u nog meermaals het bezoek van de wijkagent en u verklaart dat uw woning nadien nog 2 keer per maand werd doorzocht. Midden november 2009 dook uw zoon A.(...) onder. In januari 2010 vluchtte hij, samen met zijn zoon, naar België om er asiel te vragen. Later zou zijn echtgenote hem achterna reizen; zij vroeg asiel in België op 1 maart 2010. Op 17 juni 2010 kreeg u, volgens de verklaringen van uw echtgenote na een huiszoeking, een hartaanval. U werd daarvoor gehospitaliseerd. Nadat u terug voldoende aangesterkt was en omdat u en uw echtgenote de situatie niet houdbaar vonden (bezoeken wijkagent, huiszoekingen), besloot u om, net als uw zoon en zijn gezin, Dagestan te verlaten en naar België te vluchten. Eind november 2010 verliet u Dagestan. Begin december 2010 kwam u, samen met uw echtgenote, aan in België en op 6 december 2010 vroeg u asiel bij de bevoegde instanties. In België onderging u inmiddels een chirurgische, cardiologische ingreep. U werd door het Commissariaat-generaal opgeroepen voor gehoor op 18 februari 2011 en 19 mei 2011, maar telkens gaf u verstek om medische redenen. Uiteindelijk attesteerde een arts dat u niet in staat was om zich te verplaatsen voor een gehoor op het Commissariaat-generaal te Brussel. Daarom werd u een verzoek om inlichtingen gestuurd. Uw schriftelijke verklaring, dd. 6 juni 2011, bereikte het Commissariaat-generaal op 10 juni 2011.

B. Motivering

Uit uw schriftelijk antwoord op een verzoek om inlichtingen (dd.06.06.2011) blijkt dat u uw asielmotieven aan deze van uw zoon **A.(...) M.(...) (O.V. 6.562.488)** verbindt (vraag 3, Verzoek om inlichtingen: “Verbindt u uw asielmotieven aan deze van uw zoon A.(...) M.(...)?”). Tevens werd u gevraagd of u asielmotieven aanhaalt, die volledig losstaan van deze van uw zoon A.(...) M.(...), waarop u negatief antwoordt (vraag 4, verzoek om inlichtingen). Aangezien u uw asielmotieven verbindt aan deze van uw zoon **A.(...)M.(...) (O.V. 6.562.488)** en aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen, alsook een beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch op het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade, volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing ten aanzien van uw zoon **A.(...) M.(...) (O.V. 6.562.488)** werd genomen, wordt verwezen naar zijn beslissing die als volgt luidt: "Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland ontvluchtte omwille van problemen met de autoriteiten, omdat u ervan verdacht werd hulp te bieden aan rebellen; op 22 oktober 2009 hadden uw zus en haar echtgenoot een gewonde man naar uw woning gebracht. In de nasleep van die eenmalige gebeurtenis zou u gevisieerd zijn door de autoriteiten. Uw echtgenote, uw vader en uw moeder, die eveneens asiel hebben gevraagd in België, verbinden hun asielmotieven aan de uwe. Welnu, er moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagt uw gehele asielrelaas aannemelijk te maken en dit op basis van tegenstrijdige en onaannemelijk vage verklaringen. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst moet worden opgemerkt dat er 2 belangrijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote inzake elementen die raken aan de kern van uw asielrelaas. Een eerste tegenstrijdigheid werd vastgesteld inzake uw vrijlating na uw 2 weken durende (enige) detentie. Uzelf verklaarde (CGVS, gehoorverslag 1, p.4) dat u op 6 november 2009 werd vrijgekocht, werd vrijgelaten en vervolgens **eerst naar huis** ging; de volgende dag belde uw advocaat een ambulance en werd u naar het ziekenhuis overgebracht. Uw echtgenote echter verklaarde (CGVS, gehoorverslag 1: A.(...) M.(...), p.8) dat u na uw vrijlating **eerst naar het ziekenhuis** ging en dat vanaf de plaats waar u was vastgehouden. Uw echtgenote werd daarop geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaring, waarop zij enkel repliceerde dat u zich zou vergist hebben (CGVS, gehoorverslag 1: A.(...) M.(...), p.8), hetgeen niet afdoende is als verklaring voor een dergelijke tegenstrijdigheid. Immers, van een ingrijpende gebeurtenis als de terugkeer van de echtgenoot na een 2 weken durende detentie, mag immers verwacht worden dat men de opeenvolging van feiten correct chronologisch plaatst hetgeen hier niet het geval is. U werd eveneens geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid, maar ook u beroept zich op een vergissing – van uw echtgenote (CGVS, gehoorverslag 1, p.10). Een tweede tegenstrijdigheid werd

vastgesteld inzake het moment van de dag op 16 november 2009 waarop u uw echtgenote verliet, alvorens bij een vriend onder te duiken (om nadien naar België te vluchten). Uw echtgenote verklaarde (CGVS, gehoorverslag 1: A.(...) M.(...), p.6) dat u 's nachts of in de héél vroege ochtend van thuis uit vertrok om onder te duiken; **toen zij wakker werd was u al weg**. Uzelf echter verklaarde (CGVS, gehoorverslag 1, p.9) dat u **overdag** vertrok; uw vader was al naar de school waar hij les gaf, **uw echtgenote en uw moeder waren in huis en waren al wakker toen u wegging**, zonder dat u uw vertrek had aangekondigd. U werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid, waarop u volhoudt dat uw versie van de feiten correct is, dat de versie van uw echtgenote niet klopt en u herhaalt (CGVS, gehoorverslag 1, p.9) dat uw vader al vertrokken was naar de school waar hij werkte. Welnu, aangezien u en uw echtgenote elkaar op 16 november 2009 voor het laatst zouden gezien hebben, en jullie elkaar pas na een periode van zowat 3 ½ maanden terug in België zouden hebben getroffen, mocht van u beiden verwacht worden dat u het moment van uw vertrek op gelijke wijze zou situeren, hetgeen niet het geval is. Voorts werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u (DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 5, p.2) dat u op **20 november 2009** onderdook bij uw vriend S.(...) A.(...). Echter, tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS, gehoorverslag 1, p.5) dat u vanaf **16 november 2009** bij de eerder genoemde vriend onderdook. U werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid (CGVS, gehoorverslag 1, p.5), maar uw uitleg, als zou u zich vergist hebben, is niet afdoende. Immers, van u mocht verwacht worden dat u een belangrijk moment als het begin van een periode van onderduiking consistent in de tijd zou situeren, hetgeen hier niet het geval is. De vaststelling van een dergelijke tegenstrijdigheid tast uw geloofwaardigheid nog verder aan. Op basis van de hiervoor vastgestelde tegenstrijdigheden, in casu over belangrijke elementen doorheen uw asielrelaas, wordt uw geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnd. Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd bovendien ook gevonden in andere vaststellingen. Er moet worden opgemerkt dat u medische attesten hebt voorgelegd (zie doc. 14 in groene map), waarvan elementen niet te rijmen vallen met uw verklaringen en deze van uw echtgenote. U verklaart dat u op 6 november 2009 – na een 2 weken lange detentie – werd vrijgelaten en dan een tijdje thuis bleef (CGVS, gehoorverslag 1, p.4) en meteen daarop verklaart u (CGVS, gehoorverslag 1, p.4) dat uw advocaat **de dag na uw vrijlating** een ambulance belde en u naar een ziekenhuis liet overbrengen. In de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde voorbereidende vragenlijst verklaarde u (DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 5, p.2) dat u **na uw vrijlating 2 weken thuis binnen bleef**. Uw echtgenote werd tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd hoe lang u in het ziekenhuis bent opgenomen, waarop zij eerst verklaarde dat u niet lang in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS, gehoorverslag 1, A.(...) M.(...), p.8) en daarop verklaarde niet te kunnen zeggen hoe lang u gehospitaliseerd was. Tijdens haar tweede gehoor (CGVS, gehoorverslag 2, A.(...) M.(...), p.8) werd haar gevraagd of u **thuis bleef na uw vrijlating**, waarop zij bevestigend antwoordde (CGVS, gehoorverslag 2 Ayna MANIYEVA, p.8). Welnu, u hebt, in het kader van uw huidige asielaanvraag 2 medische attesten neergelegd. Eén attest werd gedateerd op 6 november 2009, hetgeen minstens opmerkelijk is, daar uit uw verklaringen zou blijken dat u pas de dag NA uw vrijlating, dus op 7 november 2009, zou gehospitaliseerd zijn. Het tweede medisch attest vermeldt dat u gehospitaliseerd werd in een ziekenhuis in Khasavyurt van 6 tot 12 november 2009, hetgeen strijdig is met uw verklaringen en deze van uw echtgenote, waaruit blijkt dat u na uw vrijlating twee weken **thuis** verbleef. De vaststelling dat uw verklaringen onverenigbaar zijn met data vermeld in de door u neergelegde medische attesten, legt een zware hypotheek op uw geloofwaardigheid, maar doet daarnaast gereede twijfels rijzen over de authenticiteit van de neergelegde documenten. Bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid verder ondergraven. Verder moet vastgesteld worden dat u niet over voldoende concrete informatie beschikt om uw actuele vrees voor vervolging accuraat in te schatten en vooral hebt u geen redelijke inspanningen gedaan om navraag te doen bij uw contactpersonen in Dagestan. Zo werd u gevraagd of u weet wat er met A.(...) na 22 oktober 2009 is gebeurd; u verklaart (CGVS, gehoorverslag 2, p.4) dit absoluut niet te weten. U weet absoluut niet of er een proces tegen A.(...) is geweest (p.4) en u wilde zelfs niets meer over A.(...) weten. Of uw schoonbroer I.(...) P.(...), de man van uw zus A.(...), met A.(...) een goed contact had, weet u evenmin. U weet ook niet of I.(...) P.(...) er achteraf nog is proberen achter te komen wat er met A.(...) is gebeurd (CGVS, gehoorverslag 2, p.4); u wilde niets meer met die hele zaak te maken hebben. Of I.(...) P.(...) zelf problemen heeft gekregen, weet u evenmin (CGVS, gehoorverslag 2, p.6) en u merkt zelf op dat hij uw schoonbroer is – en dat u het dus had kunnen weten, of navragen. Uit uw verklaringen zou blijken dat u documenten (voor uw huidige asielaanvraag) verkreeg van uw advocaat en zus in Dagestan, maar wanneer u werd gevraagd of u bij uw zus nog navraag hebt laten doen inzake uw persoonlijke situatie, antwoordt u met de blote bewering (CGVS, gehoorverslag 2, p.6) dat u levenslang zou krijgen als u dat zou doen. Er werd u dan ook gewezen op het feit dat u beroep deed op de advocaat voor het verkrijgen van documenten en dat u bij hem dus kon informeren naar uw persoonlijke situatie, waarop u verklaart

(CGVS, p.6) dat u de gevangenis zou ingaan bij een eventuele terugkeer. U werd gevraagd welke concrete aanwijzing u hebt om die bewering te staven, waarop u verklaart (p.6) dit niet te weten. Welnu, van u mocht verwacht worden dat u over relevante informatie zou beschikken om uw actuele vrees voor vervolging accuraat in te schatten of minstens redelijke pogingen zou doen om zich te informeren. De vaststelling dat u dit hebt nagelaten doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees. Er moet worden opgemerkt dat uw gedrag, dat van uw echtgenote en uw ouders, moeilijk te rijmen valt met de door jullie verklaarde vrees jegens de autoriteiten. Immers, aan u werd een intern paspoort uitgereikt op 26 november 2009, nota bene in de periode dat u reeds ondergedoken leefde bij uw vriend S.(...). U verklaart (CGVS, gehoorverslag 1, p.7) dat uw vader u een nieuw paspoort heeft geregeld en dat het u door uw vriend S.(...) werd gebracht. Verder verklaart u (p.7) niet te weten wie precies uw paspoort heeft afgehaald en evenmin weet u waar het werd afgehaald. U weet niet of er smeergeld moest betaald worden voor het verkrijgen van uw paspoort (CGVS, p.7). Echter, tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS, gehoorverslag 2, p.5) dat uw vader uw paspoort is gaan afhalen, maar nog steeds wist u niet waar hij dat gedaan zou hebben. Welnu, indien uw bewering, als zou uw vader uw paspoort hebben afgehaald, zou kloppen, dan doet dit gedrag afbreuk aan de ernst van de door u en uw vader verklaarde vrees jegens de autoriteiten, aangezien het minstens opmerkelijk is dat men administratieve stappen onderneemt bij autoriteiten, terwijl men verklaart jegens deze een ernstige vrees voor vervolging te koesteren. In het verlengde van de vorige vaststelling, moet eveneens opgemerkt worden dat ook uw echtgenote en uw ouders zich tot de autoriteiten, die zij verklaren te vrezen, hebben gewend voor het verkrijgen van nieuwe interne paspoorten en dit nadat u gevlucht was en zij ondervraagd werden over uw verblijfplaats. Uw echtgenote werd een nieuw paspoort uitgereikt op 23 januari 2010. Uit haar verklaringen zou blijken dat zij op dat ogenblik reeds 3 keer door de autoriteiten was meegenomen voor verhoor. Aan uw beide ouders werden paspoorten uitgereikt op 24 september 2010. De vaststelling dat ook uw echtgenote en ouders administratieve stappen, in casu het verkrijgen van een intern paspoort, bij de autoriteiten hebben ondernomen, doet afbreuk aan de door hen verklaarde vrees. Er kan voorts slechts weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vlucht van Moskou naar België. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u vanuit Moskou per minibus richting België vertrok (CGVS, gehoorverslag 1, p.6). U kunt niets zeggen over grenscontroles tussen Moskou en België (CGVS, gehoorverslag 1, p.6). Er werd u gevraagd of u via Polen bent gereisd, waarop u verklaart (CGVS, gehoorverslag 1, p.6) niets te weten over (dergelijke) details, maar de chauffeur van de minibus waarin u reisde zou op een bepaald moment gezegd hebben dat u zich geen zorgen hoeft te maken, omdat u Polen al voorbij was. U reisde enkel met uw intern paspoort, u weet niet of u met een vervalst paspoort reisde en evenmin weet u iets over de mogelijke informatie in een dergelijk vals paspoort (CGVS, gehoorverslag 1, p.6). U zou onderweg tegen niemand iets moeten zeggen indien u toch aan een controle zou onderworpen worden (CGVS, gehoorverslag 1, p.6). Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat aan de Poolse EU-buitengrens alle controles op dezelfde manier verlopen, waarbij elk voertuig wordt gecontroleerd. Mensensmokkelaars weten dat het risico op ontdekking zeer groot is. Aan uw verklaringen kan dan ook weinig geloof gehecht worden. De vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onvoldoende bekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u de reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou kunnen hebben gebruikt, bewust verborgen houdt. Bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid verder ondergraven. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de

veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen of uw gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. U legt uw intern paspoort voor en dat van uw echtgenote, evenals de geboorteaktes van uw kinderen. Deze documenten bevatten enkel identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, maar wel dient te worden verwezen naar eerder gedane vaststellingen in verband met uw intern paspoort en dat van uw familieleden. U legt tevens een huwelijksakte neer, die de formele band tussen uzelf en uw echtgenote A.(...) M.(...) bewijst, hetgeen hier evenmin ter discussie staat. U legt verder twee convocaties neer (doc. 8 en 9 in groene map), waarin u zou zijn opgeroepen om zich te melden bij de ROVD van Khasavyurt als getuige. Het is minstens opmerkelijk dat de datum en het uur van afgifte niet vermeld zijn, evenmin werd op het document ingevuld aan wie het werd overhandigd. Voorts legt u een attest voor waaruit moet blijken dat u bij een (speciale) operatie werd opgepakt op 25 oktober 2009 en werd vrijgelaten op 6 november 2009. Zeer opvallend bij dit document (doc. 10 in groene map) is dat in de linkerbovenhoek 25 oktober 2009 wordt vermeld alsof op die datum het attest werd opgesteld, maar in de tekst staat dat u werd vrijgelaten op 6 november 2009, hetgeen niet te rijmen valt. Bijgevolg kan de authenticiteit van het document ernstig in twijfel getrokken worden. U legt nog 3 convocaties voor (zie doc. 11 in groene map), maar daarin werd niet duidelijk aangegeven wie voor verhoor werd opgeroepen, maar kan dit slechts onrechtstreeks uit deze documenten worden afgeleid, hetgeen eveneens opmerkelijk is. U legt verder een opsporingsbericht voor, waarin vermeld wordt dat u gezocht wordt in een strafzaak. Welnu, dit document bevat rechts onderaan dezelfde naam als op het hiervoor gecontesteerde attest (over uw arrestatie op 25 oktober 2009 en vrijlating op 6 november 2009 - zie doc. 10 in groene map), waardoor ook de authenticiteit van dit document ernstig in twijfel kan getrokken worden. U legt ook een proces-verbaal van huiszoeking voor (zie doc. 13 in groene map); enkel uw vader wordt in het document vermeld, uzelf komt er niet in voor en bovendien blijkt uit het document dat tijdens de verklaarde huiszoeking niets werd gevonden of in beslag genomen. Voor de medische attesten die u hebt neergelegd, wordt verwezen naar eerder gedane vaststellingen. Op basis van alle vaststellingen inzake de door u voorgelegde documenten moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagt uw asielaanvraag aannemelijk te maken; de documenten zijn niet in staat om uw gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Bovendien blijkt uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Bijgevolg wordt uw gebrek aan geloofwaardigheid niet hersteld. U legt ten slotte een in België verkregen medisch attest voor waaruit blijkt dat u in België chemotherapeutisch werd behandeld; dit wordt in het kader van uw huidige asielaanvraag niet betwist, maar het attest houdt geen verband met uw verklaarde problemen in uw herkomstland. Er dient bijgevolg te worden gesteld dat wat u betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming." U legt uw intern paspoort voor, dat gegevens bevat over uw identiteit, die in het kader van uw asielaanvraag niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig van Khasavyurt, Dagestan. U bent gehuwd met M.(...) M.(...) (O.V. 6.734.943). U verklaart dat uw problemen in Dagestan begonnen zijn nadat uw dochter en haar echtgenoot een gewonde man, een zekere A.(...), naar jullie huis hadden gebracht. Uw zoon A.(...) M.(...) (O.V. 6.562.488) was niet thuis op het moment dat A.(...) bij jullie werd binnengebracht. Nadat hij was aangekomen ging hij de hulp halen van M.(...), een man uit de buurt die werkte als verpleger. M.(...) diende A.(...) de eerste zorgen toe en nadien haalde uw zoon A.(...) medicijnen. Nog diezelfde avond – of nacht – was er een inval in jullie woning, waarbij A.(...) werd meegenomen. Achteraf werd ook uw zoon A.(...) opgepakt, omdat hij ervan verdacht werd steun te geven aan rebellen. Uw zoon werd een tweetal weken lang vastgehouden. Doordat een advocaat werd ingeschakeld, kwam uw zoon A.(...) vrij. Uw zoon A.(...) dook eerst een tijd onder bij een vriend en daarna vluchtte hij met zijn zoon naar België, waar hij op 20 januari 2010 asiel vroeg. Uw schoondochter werd 3 keer meegenomen voor verhoor. Zij vluchtte in februari 2010 met haar 2 dochters en vroeg asiel in België op 1 maart 2010. Uzelf en uw man kregen nog geregeld het bezoek van de wijkagent, met convocaties die bedoeld waren voor uw zoon A.(...) en er waren nog enkele invallen. Op 17 juni 2010 deed zich het laatste grote incident voor bij u en uw echtgenoot thuis; opnieuw was er een huiszoeking. Door de spanning die de inval teweeg bracht, steeg uw echtgenoots bloeddruk spectaculair en uiteindelijk kreeg hij een hartaanval, waarna hij werd opgenomen in het ziekenhuis. Nadat uw echtgenoot voldoende hersteld was, verlieten jullie Dagestan samen op 28 november 2010 om jullie zoon en zijn gezin in België te vervoegen. Op 6 december 2010 vroeg u, samen met uw echtgenoot M.(...) M.(...), asiel bij de bevoegde Belgische instanties.

B. Motivering

U verbindt uw asielmotieven aan deze van uw zoon, die problemen kreeg met de autoriteiten in Dagestan, nadat een zekere A.(...) in jullie woning was binnengebracht door uw dochter en haar man. Omwille van A.(...) werd eerst uw zoon A.(...) gevisieerd en daardoor ook uzelf en uw man (CGVS, gehoorverslag dd.19.05.2011, p.6). Er werd u gevraagd of u problemen hebt gekend die niets met Adam en uw zoon te maken hebben, waarop u negatief antwoordt (CGVS, gehoorverslag dd.19.05.2011, p.7). Aangezien u uw asielmotieven verbindt aan deze van uw zoon **A.(...) M.(...) (O.V. 6.562.488)** en aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen, alsook een beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch op het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade, volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing ten aanzien van uw zoon **A.(...) M.(...) (O.V. 6.562.488)** werd genomen, wordt verwezen naar zijn beslissing die als volgt luidt: "Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland ontvluchtte omwille van problemen met de autoriteiten, omdat u ervan verdacht werd hulp te bieden aan rebellen; op 22 oktober 2009 hadden uw zus en haar echtgenoot een gewonde man naar uw woning gebracht. In de nasleep van die eenmalige gebeurtenis zou u gevisieerd zijn door de autoriteiten. Uw echtgenote, uw vader en uw moeder, die eveneens asiel hebben gevraagd in België, verbinden hun asielmotieven aan de uwe. Welnu, er moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagt uw gehele asielrelaas aannemelijk te maken en dit op basis van tegenstrijdige en onaannemelijk vage verklaringen. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst moet worden opgemerkt dat er 2 belangrijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote inzake elementen die raken aan de kern van uw asielrelaas. Een eerste tegenstrijdigheid werd vastgesteld inzake uw vrijlating na uw 2 weken durende (enige) detentie. Uzelf verklaarde (CGVS, gehoorverslag 1, p.4) dat u op 6 november 2009 werd vrijgekocht, werd vrijgelaten en vervolgens **eerst naar huis** ging; de volgende dag belde uw advocaat een ambulance en werd u naar het ziekenhuis overgebracht. Uw echtgenote echter verklaarde (CGVS, gehoorverslag 1: A.(...) M.(...), p.8) dat u na uw vrijlating **eerst naar het ziekenhuis** ging en dat vanaf de plaats waar u was vastgehouden. Uw echtgenote werd daarop geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaring, waarop zij enkel repliceerde dat u zich zou vergist hebben (CGVS, gehoorverslag 1: A.(...) M.(...), p.8), hetgeen niet afdoende is als verklaring voor een dergelijke tegenstrijdigheid. Immers, van een ingrijpende gebeurtenis als de terugkeer van de echtgenoot na een 2 weken durende detentie, mag immers verwacht worden dat men de opeenvolging van feiten correct chronologisch plaatst hetgeen hier niet het geval is. U werd eveneens geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid, maar ook u beroept zich op een vergissing – van uw echtgenote (CGVS, gehoorverslag 1, p.10). Een tweede tegenstrijdigheid werd vastgesteld inzake het moment van de dag op 16 november 2009 waarop u uw echtgenote verliet,

alvorens bij een vriend onder te duiken (om nadien naar België te vluchten). Uw echtgenote verklaarde (CGVS, gehoorverslag 1: A.(...) M.(...), p.6) dat u **'s nachts of in de héél vroege ochtend** van thuis uit vertrok om onder te duiken; **toen zij wakker werd was u al weg**. Uzelf echter verklaarde (CGVS, gehoorverslag 1, p.9) dat u **overdag** vertrok; uw vader was al naar de school waar hij les gaf, **uw echtgenote en uw moeder waren in huis en waren al wakker toen u wegging**, zonder dat u uw vertrek had aangekondigd. U werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid, waarop u volhoudt dat uw versie van de feiten correct is, dat de versie van uw echtgenote niet klopt en u herhaalt (CGVS, gehoorverslag 1, p.9) dat uw vader al vertrokken was naar de school waar hij werkte. Welnu, aangezien u en uw echtgenote elkaar op 16 november 2009 voor het laatst zouden gezien hebben, en jullie elkaar pas na een periode van zowat 3 ½ maanden terug in België zouden hebben getroffen, mocht van u beiden verwacht worden dat u het moment van uw vertrek op gelijke wijze zou situeren, hetgeen niet het geval is. Voorts werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u (DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 5, p.2) dat u op **20 november 2009** onderdook bij uw vriend S.(...) A.(...). Echter, tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS, gehoorverslag 1, p.5) dat u vanaf **16 november 2009** bij de eerder genoemde vriend onderdook. U werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid (CGVS, gehoorverslag 1, p.5), maar uw uitleg, als zou u zich vergist hebben, is niet afdoende. Immers, van u mocht verwacht worden dat u een belangrijk moment als het begin van een periode van onderduiking consistent in de tijd zou situeren, hetgeen hier niet het geval is. De vaststelling van een dergelijke tegenstrijdigheid tast uw geloofwaardigheid nog verder aan. Op basis van de hiervoor vastgestelde tegenstrijdigheden, in casu over belangrijke elementen doorheen uw asielaanvraag, wordt uw geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnd. Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd bovendien ook gevonden in andere vaststellingen. Er moet worden opgemerkt dat u medische attesten hebt voorgelegd (zie doc. 14 in groene map), waarvan elementen niet te rijmen vallen met uw verklaringen en deze van uw echtgenote. U verklaart dat u op 6 november 2009 – na een 2 weken lange detentie – werd vrijgelaten en dan een tijdje thuis bleef (CGVS, gehoorverslag 1, p.4) en meteen daarop verklaart u (CGVS, gehoorverslag 1, p.4) dat uw advocaat **de dag na uw vrijlating** een ambulance belde en u naar een ziekenhuis liet overbrengen. In de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde voorbereidende vragenlijst verklaarde u (DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 5, p.2) dat u **na uw vrijlating 2 weken thuis binnen bleef**. Uw echtgenote werd tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd hoe lang u in het ziekenhuis bent opgenomen, waarop zij eerst verklaarde dat u niet lang in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS, gehoorverslag 1, A.(...) M.(...), p.8) en daarop verklaarde niet te kunnen zeggen hoe lang u gehospitaliseerd was. Tijdens haar tweede gehoor (CGVS, gehoorverslag 2, A.(...) M.(...), p.8) werd haar gevraagd of u **thuis bleef na uw vrijlating**, waarop zij bevestigend antwoordde (CGVS, gehoorverslag 2 Ayna MANIYEVA, p.8). Welnu, u hebt, in het kader van uw huidige asielaanvraag 2 medische attesten neergelegd. Eén attest werd gedateerd op 6 november 2009, hetgeen minstens opmerkelijk is, daar uit uw verklaringen zou blijken dat u pas de dag NA uw vrijlating, dus op 7 november 2009, zou gehospitaliseerd zijn. Het tweede medisch attest vermeldt dat u gehospitaliseerd werd in een ziekenhuis in Khasavyurt van 6 tot 12 november 2009, hetgeen strijdig is met uw verklaringen en deze van uw echtgenote, waaruit blijkt dat u na uw vrijlating twee weken **thuis** verbleef. De vaststelling dat uw verklaringen onverenigbaar zijn met data vermeld in de door u neergelegde medische attesten, legt een zware hypotheek op uw geloofwaardigheid, maar doet daarnaast gereede twijfels rijzen over de authenticiteit van de neergelegde documenten. Bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid verder ondergraven. Verder moet vastgesteld worden dat u niet over voldoende concrete informatie beschikt om uw actuele vrees voor vervolging accuraat in te schatten en vooral hebt u geen redelijke inspanningen gedaan om navraag te doen bij uw contactpersonen in Dagestan. Zo werd u gevraagd of u weet wat er met A.(...) na 22 oktober 2009 is gebeurd; u verklaart (CGVS, gehoorverslag 2, p.4) dit absoluut niet te weten. U weet absoluut niet of er een proces tegen A.(...) is geweest (p.4) en u wilde zelfs niets meer over A.(...) weten. Of uw schoonbroer I.(...) P.(...), de man van uw zus A.(...), met A.(...) een goed contact had, weet u evenmin. U weet ook niet of I.(...) P.(...) er achteraf nog is proberen achter te komen wat er met A.(...) is gebeurd (CGVS, gehoorverslag 2, p.4); u wilde niets meer met die hele zaak te maken hebben. Of I.(...) P.(...) zelf problemen heeft gekregen, weet u evenmin (CGVS, gehoorverslag 2, p.6) en u merkt zelf op dat hij uw schoonbroer is – en dat u het dus had kunnen weten, of navragen. Uit uw verklaringen zou blijken dat u documenten (voor uw huidige asielaanvraag) verkreeg van uw advocaat en zus in Dagestan, maar wanneer u werd gevraagd of u bij uw zus nog navraag hebt laten doen inzake uw persoonlijke situatie, antwoordt u met de blote bewering (CGVS, gehoorverslag 2, p.6) dat u levenslang zou krijgen als u dat zou doen. Er werd u dan ook gewezen op het feit dat u beroep deed op de advocaat voor het verkrijgen van documenten en dat u bij hem dus kon informeren naar uw persoonlijke situatie, waarop u verklaart (CGVS, p.6) dat u de gevangenis zou ingaan bij een eventuele terugkeer. U werd gevraagd welke

concrete aanwijzing u hebt om die bewering te staven, waarop u verklaart (p.6) dit niet te weten. Welnu, van u mocht verwacht worden dat u over relevante informatie zou beschikken om uw actuele vrees voor vervolging accuraat in te schatten of minstens redelijke pogingen zou doen om zich te informeren. De vaststelling dat u dit hebt nagelaten doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees. Er moet worden opgemerkt dat uw gedrag, dat van uw echtgenote en uw ouders, moeilijk te rijmen valt met de door jullie verklaarde vrees jegens de autoriteiten. Immers, aan u werd een intern paspoort uitgereikt op 26 november 2009, nota bene in de periode dat u reeds ondergedoken leefde bij uw vriend S.(...). U verklaart (CGVS, gehoorverslag 1, p.7) dat uw vader u een nieuw paspoort heeft geregeld en dat het u door uw vriend S.(...) werd gebracht. Verder verklaart u (p.7) niet te weten wie precies uw paspoort heeft afgehaald en evenmin weet u waar het werd afgehaald. U weet niet of er smeergeld moest betaald worden voor het verkrijgen van uw paspoort (CGVS, p.7). Echter, tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS, gehoorverslag 2, p.5) dat uw vader uw paspoort is gaan afhalen, maar nog steeds wist u niet waar hij dat gedaan zou hebben. Welnu, indien uw bewering, als zou uw vader uw paspoort hebben afgehaald, zou kloppen, dan doet dit gedrag afbreuk aan de ernst van de door u en uw vader verklaarde vrees jegens de autoriteiten, aangezien het minstens opmerkelijk is dat men administratieve stappen onderneemt bij autoriteiten, terwijl men verklaart jegens deze een ernstige vrees voor vervolging te koesteren. In het verlengde van de vorige vaststelling, moet eveneens opgemerkt worden dat ook uw echtgenote en uw ouders zich tot de autoriteiten, die zij verklaren te vrezen, hebben gewend voor het verkrijgen van nieuwe interne paspoorten en dit nadat u gevluht was en zij ondervraagd werden over uw verblijfplaats. Uw echtgenote werd een nieuw paspoort uitgereikt op 23 januari 2010. Uit haar verklaringen zou blijken dat zij op dat ogenblik reeds 3 keer door de autoriteiten was meegenomen voor verhoor. Aan uw beide ouders werden paspoorten uitgereikt op 24 september 2010. De vaststelling dat ook uw echtgenote en ouders administratieve stappen, in casu het verkrijgen van een intern paspoort, bij de autoriteiten hebben ondernomen, doet afbreuk aan de door hen verklaarde vrees. Er kan voorts slechts weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vlucht van Moskou naar België. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u vanuit Moskou per minibus richting België vertrok (CGVS, gehoorverslag 1, p.6). U kunt niets zeggen over grenscontroles tussen Moskou en België (CGVS, gehoorverslag 1, p.6). Er werd u gevraagd of u via Polen bent gereisd, waarop u verklaart (CGVS, gehoorverslag 1, p.6) niets te weten over (dergelijke) details, maar de chauffeur van de minibus waarin u reisde zou op een bepaald moment gezegd hebben dat u zich geen zorgen hoefde te maken, omdat u Polen al voorbij was. U reisde enkel met uw intern paspoort, u weet niet of u met een vervalst paspoort reisde en evenmin weet u iets over de mogelijke informatie in een dergelijk vals paspoort (CGVS, gehoorverslag 1, p.6). U zou onderweg tegen niemand iets moeten zeggen indien u toch aan een controle zou onderworpen worden (CGVS, gehoorverslag 1, p.6). Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat aan de Poolse EU-buitengrens alle controles op dezelfde manier verlopen, waarbij elk voertuig wordt gecontroleerd. Mensensmokkelaars weten dat het risico op ontdekking zeer groot is. Aan uw verklaringen kan dan ook weinig geloof gehecht worden. De vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onvoldoende bekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u de reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou kunnen hebben gebruikt, bewust verborgen houdt. Bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid verder ondergraven. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het

slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen of uw gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. U legt uw intern paspoort voor en dat van uw echtgenote, evenals de geboorteaktes van uw kinderen. Deze documenten bevatten enkel identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, maar wel dient te worden verwezen naar eerder gedane vaststellingen in verband met uw intern paspoort en dat van uw familieleden. U legt tevens een huwelijksakte neer, die de formele band tussen uzelf en uw echtgenote A.(...) M.(...) bewijst, hetgeen hier evenmin ter discussie staat. U legt verder twee convocaties neer (doc. 8 en 9 in groene map), waarin u zou zijn opgeroepen om zich te melden bij de ROVD van Khasavyurt als getuige. Het is minstens opmerkelijk dat de datum en het uur van afgifte niet vermeld zijn, evenmin werd op het document ingevuld aan wie het werd overhandigd. Voorts legt u een attest voor waaruit moet blijken dat u bij een (speciale) operatie werd opgepakt op 25 oktober 2009 en werd vrijgelaten op 6 november 2009. Zeer opvallend bij dit document (doc. 10 in groene map) is dat in de linkerbovenhoek 25 oktober 2009 wordt vermeld alsof op die datum het attest werd opgesteld, maar in de tekst staat dat u werd vrijgelaten op 6 november 2009, hetgeen niet te rijmen valt. Bijgevolg kan de authenticiteit van het document ernstig in twijfel getrokken worden. U legt nog 3 convocaties voor (zie doc. 11 in groene map), maar daarin werd niet duidelijk aangegeven wie voor verhoor werd opgeroepen, maar kan dit slechts onrechtstreeks uit deze documenten worden afgeleid, hetgeen eveneens opmerkelijk is. U legt verder een opsporingsbericht voor, waarin vermeld wordt dat u gezocht wordt in een strafzaak. Welnu, dit document bevat rechts onderaan dezelfde naam als op het hiervoor gecontesteerde attest (over uw arrestatie op 25 oktober 2009 en vrijlating op 6 november 2009 - zie doc. 10 in groene map), waardoor ook de authenticiteit van dit document ernstig in twijfel kan getrokken worden. U legt ook een proces-verbaal van huiszoeking voor (zie doc. 13 in groene map); enkel uw vader wordt in het document vermeld, uzelf komt er niet in voor en bovendien blijkt uit het document dat tijdens de verklaarde huiszoeking niets werd gevonden of in beslag genomen. Voor de medische attesten die u hebt neergelegd, wordt verwezen naar eerder gedane vaststellingen. Op basis van alle vaststellingen inzake de door u voorgelegde documenten moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagt uw asielaanvraag aannemelijk te maken; de documenten zijn niet in staat om uw gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Bovendien blijkt uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Bijgevolg wordt uw gebrek aan geloofwaardigheid niet hersteld. U legt ten slotte een in België verkregen medisch attest voor waaruit blijkt dat u in België chemotherapeutisch werd behandeld; dit wordt in het kader van uw huidige asielaanvraag niet betwist, maar het attest houdt geen verband met uw verklaarde problemen in uw herkomstland. Er dient bijgevolg te worden gesteld dat wat u betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming." U legt uw intern paspoort voor, dat gegevens bevat over uw identiteit, die hier niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekers hun aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van hun zoon M. A.. Zij roepen geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 72 312 van 20 december 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M. A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). Ze stellen dat ze aan de voorwaarden voldoen van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en citeren het desbetreffende verdragsartikel. Verder stellen verzoekers dat ze minstens aanspraak maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Ze citeren daarbij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming zijn volgens hen vervuld. Er is namelijk een reëel risico op ernstige schade, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoekers in hun land van herkomst zoals vermeld in artikel 48/4, §2, b) en zoals in punt c), met name een ernstige bedreiging van hun leven. Verzoekers herhalen ten slotte hun feitenrelaas en stellen dat het een courante praktijk is in het land van herkomst om personen op te sluiten en te mishandelen indien ze gelinkt worden met een rebellenbeweging. De ordediensten misdragen zich volgens verzoekers geregeld in hun strijd tegen de rebellenbewegingen. Zo heerst er een sterke willekeur, deinzen ze niet terug voor marteling en intimidatie, het vervalsen of verzinnen van bewijsmateriaal en hebben ze weinig of geen respect voor de wet. De ordediensten gaan volgens verzoekers over tot het arresteren en interneren van personen op illegale wijze en onderwerpen hen aan illegale ondervragingstechnieken. Dit heeft eerste verzoeker meegemaakt. Toen hij vrijgelaten werd, diende hij gehospitaliseerd te worden. Verzoekers verduidelijken dat, toen de wijkagenten hen heeft laten weten dat ze nog steeds geïnterviewd werden door de autoriteiten, verzoekers wisten dat hun leven in gevaar was en dat het hoog tijd was dat ze het land ontvluchten. Daarom maken ze aanspraak op de vluchtelingenstatus, minstens op het subsidiair beschermingsstatuut.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers zich enkel beperken tot de herhaling van hun relaas, het citeren van enkele artikelen en tenslotte het uiten van enkele blote beweringen over folterpraktijken in hun land van herkomst. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers in gebreke blijven. Door enkel artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te citeren en daarbij louter te beweren dat aan de voorwaarden is voldaan om onder de statuten te vallen die deze artikelen voorzien, tonen verzoekers niet in concreto aan dat ze hier aanspraak op kunnen maken.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers de concrete motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden, de motieven aangaande de neergelegde documenten betreffende de hospitalisatie en de motieven over hun gebrek aan interesse, hun gedrag en de ongeloofwaardigheid van hun reisroute ongemoeid laten, zodat deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd en de Raad deze tot de zijne maakt.

2.4. Verzoekers vragen in hun verzoekschrift enkel op zeer algemene wijze om hen het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. Het is echter hun taak om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort voor de subsidiaire bescherming. Hun blote betoog over de illegale ondervragingstechnieken in hun land van herkomst die eerste verzoeker persoonlijk zou hebben meegemaakt, volstaat niet om aan te tonen dat ze in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Bijgevolg kunnen verzoekers zich hierop niet baseren om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De bewering van verzoekers dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in “punt c)”, volstaat niet om afbreuk te doen aan de beoordeling van de actuele situatie in Dagestan door de commissaris-generaal, die gestoeld is op objectieve informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd (stuk 25, Landeninformatie) en waaruit blijkt dat het leven of de persoon van de burgers niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

2.5. Er werd geen schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN